

132/662

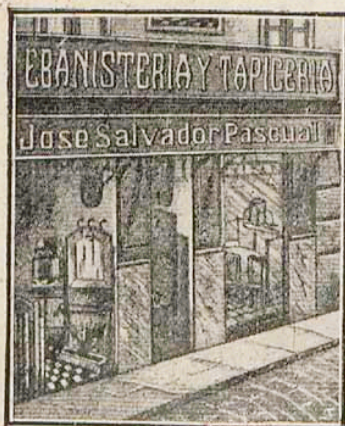
EL FALLERO

1922

15
CENTIMOS

José Salvador Pascual

MUEBLES
de todas clases y estilos

ESPECIALIDAD EN

Gran exposición en loc

TELÉFONO 1077

Calle de San Vicente, 79 - VALENCIA

Biblioteca Valenciana

[Falles Sant Josep] El Fa

31000003023994

43D-15-14-09

CEREO LECITINA EJARQUE

(Extracto coloidal de Cereales y Leguminosas)

Alimento vegetal de primer orden

:- Gran poder reconstituyente :-

Agradabilísimo para los NIÑOS

De venta en todas las Farmacias y en la Farmacia y Laboratorio

J. EJARQUE

Pascual y Genis, 5 - VALENCIA

:: La Eléctrica e Industrial ::

MIGUEL OLAYA

Gran depósito de lámparas «Osram»

«Philips», 1 y 1/2 watio. -Aparatos de

gasolina.-Especialidad en pararrayos.

San Vicente, núm. 95

TELÉFONO 785

EL FALLERO

MARS 1922

Periódic festero, buñolero y sandunguero.

Se publica una volta al añ.

¡TRA-CA... TRA-CA... TRA-CA... PUUUM!...

Xa sona la donsaina, ya repica el tabalet, y el estrépit de la mascletà desperta al vehinat...

Les músiques tocant la alegre diàna, recorren els carrers enramats de murta... Obrin marcha els chiquillos fent cabrioles, y els falleros que no s'han chitat en tota la nit, saluden a la chent que se asoma als balcons adornats de cober-tors y banderoles...

L'auloreta acre de la pólvora, satura el ambient de sensualismes extrañs.

Y entre 'ls acorts de la música, els aguts de donsaina, els trons de la pólvora y la chilladisa de la chent, alcomensa la típica «festa de

les falles», festa de art y alegría, ahon el espirít popular de un poble se manifesta vigorosament, incheniosament.

Esta festa la inspirà el Bon humor, la presidís l'Art, y la sena Gasetta Oficial es EL FALLERO, que plasma en ses páchines, el seu carácter popular.

Som Heraldos de l'alegría. En

estos moments no s'anrecordem de la carestia de les subsistensies, ni dels problemes sosials, ni de la fam dels rusos.

Mos alegra més la mueca grótesca de un ninot de la falla, que el gesto apostólic de un polític; mos entusiasma més una cuarteta fallera, que un discurs de Lenine.

Este es el moment en que tanquen els ulls a totes les penes y óbrim el cor pera sembrar alegries.

La lluminositat de nostre sel, l'exaltat meridionalisme de nostra rasa, acarisià per les brises mediterrànees, mos inculca un optimisme confortador.

Dichós el poble que sap riure,

y en sa risa fa Patria. La serietat sempre ha segut patrimoni dels burros...

Sone, pues, la donsaina, moga el musical pasacalle y atronen l'espai en els estampits de la pólvora.

—¡Tra-ca, tra-ca, tra-ca puuum!

¿Pregunten si es que s'ham tornat locos?... No señor; es que som fills de Valencia, estem en Mars y hián falles plantaes...

NOSTRE CONCURS

¿Qué cremaría vosté en la falla?

EL FALLERO ha dirichit esta «inosent» pregunta a les personalitats valencianes que més brillen en la Siensia, el Art, la Política y la Literatura, sinse olvidarse dels que, si se ser valensiáns, gochen, per estar en contacte en nostre públic, de ses més profundes simpaties.

La crida no ha seguit infructuosa. De tots els camps de la Política, de tots els matisos de la Literatura y de totes les esferes del Art, en ses múltiples manifestacions, mos han contestat cumplidament.

Pera no ferir susceptibilitats, no ham volput clasificar ni

«concedir» categories. El diputat, el torero, el cómic, el pintor, el músic y el poeta, en democrática comunió de valensiania, contribuixen per igual al esplendor d'estes páchines falleres.

Nostre més sinser agraïment a tots els que han tingut l'atensió de contestarnos. Als poquets que habén resibit nostra atenta circular no han dit «ni pruna», ya sabem que no debem tornar a molestarlos.

Sinse les seus firmes, el éxit del concurs es enorme, com poden vostés vore.

Res. ¡Ojala no haberen cremat moltisimes coses que ara servirien pera el Museo que vol implantar Blasco Ibañez, ahon se conservará tot lo típico que mos queda.

Chusep Benlliure

Al meu entendre, debía ferse una falla mensual, en tots els mils de factures que 's presenten a cobrar.

F. Hernández Casajúana

Lo important no es lo que se deu cremar en la falla, sino que esta vixca sempre com deu viure tota manifestació de art, que estiga inspirada per un ideal, y en realitat això es la falla: un artífici que chunta la risa que servix de correcció al foc que purifica.

Amalio Gimeno

El sentralisme de Madrid. El individualisme valensiá. Y el egoisme de tot el món.

Juan Pérez Lucía

Com soc tan gran valensiana cremaria lo castis, la estoreta pasaeta... y les llengües... dels amics.

Pepita Quevedo

Als inventors de la varietat de imposts, que fan imposible el desarrollo del teatro en España.

Manuel Salvador

Res. Yo no cremaria ni les falles.

Martinez Aloy

Cremaria molt a gust a tots els ninots que tenen la culpa de lo que está pasant en Africa.

Pilar Martí

Cremaria totes les obres dels pintors, escultors, músics, poetes y escritors «modernistes, ultramodernistes, impresionistes, cubistes» y demés «istes», que están locos, y acabarán per tornarnos locos a tots.

Visent Peydró

¡Las cornás!

Manuel Varé "Varelito"

¡Tantes coses cremaria!... escomençant per la machor part dels edificis dedicats a la enseñansa, per falta de condicions.

Mariano Benlliure

Entre la llista que tinc que en la falla cremaria, com patriota os donaria el cap del moro Abd-el-krin.

José Isbert

La Constitució. ¡Per que pera lo que aprofita!...

Ricardo Samper

Una cosa que m' ensén.

Al que siguent valensiá vol parlar en castellá al que 'n valensiá l' entén.

Estanislao Alberola

Cremaria l' envecha, a vore si de eixe modo, tots units, millorabem a Valencia sinse fermos la guerra entre chermáns.

E. Ibáñez Rizo

¿Qué cremar? ¡Vacha una eixida! ¡Les discordies de la vida!

F. Azzati

El cap desicha cremar moltes coses que fan prou de mal a Valencia. El cor li diu que tinga espera, que el temps ya s' encarregará de fer chustisia, y en esta esperansa viu.

P. Gómez Martí

¿Qué cremar? Pronte está dit. (si EL FALLERO es qui convida), yo faria una «rostida» de chulletes de cabrit.

J. Epila

En la falla valensiana deuen cremarse totes les resialles del orde material com del moral: «estores, trastos vells» y també en efígie els polítics inmorals, els visis sosials y als verdaders causants de la ineducació del poble.

J. Gil y Calpe

Les «corones» van baixant y van els «francos» guañant en esta postrer batalla.

¡Honor al «franco» triunfant!

¡Les «corones» a la falla!

V. Fe Castell

Com la pará es fa llargueta y la sarsuela s' acaba, ahí li envíe el equipache pera que 'l creme en la falla.

Pepe Gadea

Yo ho cremaria tot pera vore si de les sendres d' este podrimen, eixia una nova societat; pero com la Humanitat tornaria a ser lo que es, sinse remey ni esmena, deixemla com está y sigam cremant en les falles nostres ninots de cartó, que sempre representen fets o persones mereixedores de ser consumides per el foc, entre l' algarasa del poble...

José M. López "Mascarilla"

Yo no soc home roin, pero vullguera cremar la cabota de Abd-el-krim en la plaza Castelar.

Rafael Díaz

Tot alló que se opose al progués y engrandiment dels pobles.

Trinitario Ruiz Valarino

La envecha y la poca vergonya, pera que ardiren y s, acabaren.

Com a NANO pera damunt, no cauria mal la estampa de un mal valensiá.

Li. Cebrián Mezquita

A tots els que ocupant càrrecs oficials tenen la obligació moral y material de no consentir que Valencia estiga tan bruta, tan mal allumená, en un servici de teléfonos imposible, sinse poder transitar per ella cuant plou y cuant no plou.

Vicent Barber

En la falla cremaria tres símbols: el símbol de nostra intolerancia, el símbol de nostra perea y el símbol de nostra indiferencia sobre els asunts públics. Estos son els mals més graves que patix la rasa española.

T. Giménez Valdivieso

La codisia insasiable y punible dels acaparaors, factor de valia que contrbuix al encarament de la vida.

Ricardo Serrano

Presentada d'un repent,
la pregunta es de hemols;
mes vacha un mal pensament:
¡Yo cremaba als espanyols,
perque son molt mala chent!
Y no lliurant d' este fi
a la rechió de Valensia,
com faltaria el bochi
que cumplira la sentensia...
cabria indultarme a mí.

Serafi Chuliá

¿Yo? Un piano del vehinat, que
m' ha fet cremar moltes vegades.

Miguel Asensi

Déu ams que me sobren y vint arro-
bes de por; además, a tots els bous
mansos que no 's deixen torear y me
vullguen agarrar, y com a «canterella»
a tots els empresaris que no me vull-
guen contratar.

Francisco Vila "Rubio"

Tots els cuadros que no duguen la
meua firma.

Paco Legua

¿Qué 's lo que cremaria yo en la falla?
Si donarli cos y ánima poguera,
al lujo que 'ns domina y avasalla,
P. Bonet Alcantarilla

Res. Torquemada pasá a la Historia.
V. Blasco Ibáñez

Yo cremaria totes les vaques y bous
mansos en pretensió de braus, als ga-
naderos, sinse escrupol ni dignitat, y a
tota eixa taifa de vidors a costa del
que se chua la pell.

Ruano Llópiz

A tots els que tenen odi «al pervin-
dre» y reneguen «del pasat»; es dir, a
tots «els intolerants» ¡foc en ells!

B. Morales San Martín

Als culpables de la guerra,
a tot el que al poble aferra,
y si poguera cremar,
la obligació que 'm fa estar
tan llunt de la «meua terra».

Visent Aparici

Tots els manubrios, pianoles, gramó-
fonos y demás «conserva» musical.

¡Ah! ¡Y tots els acordeons que hián
en el món!

Enrique Estela

Yo, parlantli francament,
cremaria únicament
als desalmats editors
que editen gratuïtament
les obres de serts autors.

Pepe Serred Mestre

Cremaria a tots els moros del Ma-
rroc, en Abd-el-krin al cap, y les sen-
dres les depositaria en el fondo del
mar pera que s' extingira la rasa.

J. Payá Espinós

Yo, tratantse de foc, opine que deu
cremarse tot el material de insendis.
Patricio León

Cremaria l' egoisme de la Humanit-
tat; niu ahon coben les grans calami-
tats socials, els esperits roins.

Rafael Aguilar

¿Qué cremaria yo? La malaltia que
me impidix pintar.

Joaquín Sorolla

Com ara diuen que La Sierva es un
home bromiste, risueño, burló, jovial y
que no s' enfada may, yo el posaria en
una falla, pera donarme el gustet de
vórello CREMAT una volta.

José Fernández "Un Togado"

Tots els bous roins que me fan suar.
Enrique Berenguer "Blanquet"

Cuant eixirá EL FALLERO, a mi
me pillará en alta mar, camí de Amé-
rica. ¿Saben pues lo que cremaria? To-
ta l' aigua del Atlántic.

Ignacio León

La batuta.

Pepe Serrano

En estos momentos tan criticos
de vergoñosa campaña,
yo cremaria als politics
que son la ruina d' España.

Gonsalo Cantó

Señor Director de EL FALLERO:
Tinc el gust d' enviarli per correu,
com a «objeto asegurado», mig puro
de quatre aguiletes, acusat d' haber-
me vuidat quatre caixetes de mistos:
tres, de déu, y una, de cuina. Yo li
pregue, señor Director, que vecha si
pot conseguir «cremarlo» dalt d' una
falla.

Molt agrait per el treball que aixó
suposa, li envia un abrá,

K-Hito

El andamiache de la fachá del
Achuntament, ique ya es hora!

Enrique Bohorques

El proyecte del ferrocarril directe
Valensia-Madrid.

Cándida Folgado

Con finesa y cortesia
responc al seu preguntat.

¿A un cómic que está parat
preguntar qué cremaria?

En mi vorá el que me trate
sentiments humanitaris,
pero... ahí van uns empresaris
y creme al que no 'm contrate.

Pepe Angeles

Als que inventaren la «sección ver-
mout» en el teatro.

V. Mauri

¿Cremar? ¡No! Millor guardar.
Tot té algún día interés.

Tot se pot aprofitar...

Yo, QUE NO 'M CREME PER RES,
tampoc tinc res que cremar.

Maximiliá Thous

Si tenim en conte que lo que 's ere-
ma en les falles son els trastos que
viuen ams y ams arrinconats en el por-
che, en España no anem a tindre, a
este pas, atre remey que pegar foc a
les garantías constitucionals...

J. Navarro Reverter

¡Yo cremaria lo incremable! ¡El or-
gull y la soberbia dels homens!

Paco Tomás

Li diré, pues que se empena,
que, pa cremar lo que daña
y sens prosedir en saña,
veig que falta molta lleña
posant tota la d' España.

V. Marco Miranda

Als autors de «Un pelat que no es
el Gallo» y «Moreno y Roig».

El Quinto del Saló Novetats

Yo cremaria el kiosc de la Glorieta
ahon toca la música, pera que 'n cons-
truïren un atre, hermós, digne de nos-
tra estimada Valensia y de la notabili-
sima banda municipal.

Paco Villasante

Eixos grupos de dónes mal faeneres,
que a lo millor se paren en les aseres
entaulant una amena conversasió,
y raonant se pasen hores sanseres,
interrumpint la lliure circulació.

Alberto López

Cremaria, al que la llengua
«emplearla» sol tan mal,
que quant parla es pera ofendre
sinse tindre raó may.

Paco Andrés

Tots els bous difisils.

Manolo Granero

Casi totes nostres lleys, que guar-
den l' esperit de la bárbara llechislació
romana, y en espesial, una bona part
del Códic sivil, fet pera defendre els
bastardos intereses d' uns pocs, en no-
table perchui del interés colectiu, segur
de que 's está la única manera d' aca-
bar en el casiquisme, que fa inútils
totes les conquestes democrátiques de
nostres dies.

A. Perucho y Badia

Si poguera ser fasil, cremaria la
vanitat y pedanteria de molts que se
titulen sabios y además se hu tenen
cregut.

Francese Almarche

Tindria que ser una falla molt gran
pera cremar tot lo que sobra en València
que dificulta el seu engrandiment y la
prosperitat a que té dret, per les incom-
parables condicions que la eleven sobre
el nivell de la major part de les pobla-
cions. Però, en fi, si es poguera fer algo
que representara la incultura, la porque-
ria—que està abundant—y el fanatisme
de tots els ordens y de totes les classes
socials y es cremaria tot chunt, mos que-
dariam prou be.

Eugenio Miquel

La fachá del Achuntament, la mitat
dels monuments valencians, les lapides
que donen nom de carrers a no valen-
sians que res han fet per València; als
que tiren petardets y cuets solts. ¡Ah!, y
dos estàtues de bronze que hian en el
Achuntament pintades de negre, vert y or,
imitant bronze... y al conselhal que tin-
gue tal iniciativa. Y no creme més, perque
hiá fasa de paper.

José Navarro Cabanes

Yo cremaria, ¡preminis!,
a aquell que 's creu gran autor,
y sent un pobre señor
per ell faig mil volantins.

Manolo Taberner

La fe de... batisme.

V. Plá Mompó

A cuants valencianistes de «filosa»
han fet més mal que be a nostra santa
causa. ¡Y hauria pera ratol!

F. Puig Espert

El Tratat d' Alchisires.

Luis Gil Sumbiela

Yo cremaria als autors
que escribint cuansevol cosa,
per ferse la pancha grossa,
mos fan asnar als actors
en plagios de vers y prosa.

Visent Montesinos

Prou de les coses que yo he escrit. Ca-
si tot lo de's músics que son falsament
populars. Casi tots els texts «baratos» de
art. Tota la música, autors y cantants de
«cuplés». Y la vostra ortografia.

E. López Chavarri

ADVERTENSIA

El present número está escrit
en ortografia vulgar, per ser la
que més fàcilment entén el po-
ble. Com nosatros escribim
«pera que mos entenguen» y
no pera que 'l lector se calfe 'l
cap consultant diccionaris,
adoptem este sistema comodo.
Nosatros no tenim la culpa de
haber naixcut en una época en
que 'l idioma valenciá s' encon-
tra prostituit y la ortografia
olvidá.

Yo cremaria al Kaiser, com a respon-
sable de totes les calamitats que s' han
desencadenat per sa culpa; a un flare
perque propaga la glosopeda, y a la ma-
re d' una enpletista, ya que 'n una sentá
se jala una dotzena de bistecks, mentres li
fiquen ma a sa filla.

Enrique Malboysson

¿Lo que yo cremaria? Faria un bon
garbó ahon estigueren recopilats la in-
gratitut, l' avaricia, la soberbia, la incul-
tura, y els que no tenen caritat; segur que
figurarien en ell molts que yo conec, sinse
deixarme fora als que tenen mala baba...
Me referixc als caragols moros y als po-
litics anfvivos.

Chusep Benítez (Tramús)

Yo cremaria a Abd-el-krim y a tota la
setta rasa, pera que acabe la guerra y
torne mon chermá a casa.

Adela Taberner

Yo no cremaria res, ni en les falles, ni
en ninguna banda; pero... posat a *incine-
rar*, hu faria en tots els obstáculos que se
oposaren a la conservasio pura d' eixe
grasiós monument elevat al «Epigrama»
per la fantasia popular.

Mestre Ayllón

Als usureros, a les selestines, als
monllorites y als valents d' ofisi, tícos re-
presentatius, tan ridiculs, com perchudi-
sials pera la Societat.

V. Calvo Acacio

Als culpables de totes les guerres, als
politics que comersien en la bona fe del
poble, als acaparaors y algún ex empresari
que voldria vorelo enganchat de la fai-
xa per un bon. Crec que no demane res
de més.

Manuel Soler «Vaquerito»

Totes les ambicions de dalt y de baix,
que si no desapareixen mos durán sinse
ducte a la més gran de les catástrofes.

Trinitario Presencia

SE VA A VORE LES FALLES...

Per admirar l' art.

Per disparar petardets.

Per presumir.

Per trovar novio.

Per fer una conquesta.

Per furtar un rellonche.

Per... approfitar-se.

Y per resibir alguna bastona.

UN POETA ROMANTIC

Serapio tenia una gran pasi6 per la poesia. Tanta, que se passava les hores darrere del mostrador de la banyolera que els seus pares tenien en lo Mercat, entretingut en llegir tota classe de poesies que li venien a la ma.

Sobre tot, les romàntiques eren les que més li agradaven; perquè 'l gich, encara que ratat y sobrat de carns, en lo fondo del seu pit se sentia moltromàntich.

Pera ell un poeta era un ser ideal, superior als demés homens, que ni menjava, ni bevia, ni estava sujecte a totes les prosaïques necessitats de la imperiosa naturalesa.

Quant darrere del mostrador, entregat en cos y ànima a Espronceda—el seu autor predilecte—algún parroquià el feya caure del sel de la poesia al món de la realitat, al demanarli prosaïcament li servira una copa d' anís del Mono, el jove deixava escapar ab tota la força dels seus pulmons un sospir, y posant el llibre damunt del taulell, esclamá: —¡Qui fora poeta!

II

—¿Y per qué no serho?—se preguntá a sí mateix un dia.

L' a fagi diu—pensá:—si vols ser Papa ficaten en la testa; y jo no veig motiu pera que les muses me neguen la divina inspiració dels genis.

Y demprés de cavilar un curt moment, alegi pegant-se una manotada en lo front:

—Seré poeta: ¡me s' ha ficat en lo peroll!

Dende aquella hora, ferm en son pro ósit, Serapio no s' ocupá per res del món de les coses de la banyolera, y contra la voluntat de son pare, que protestava indignat de mantindre un fill gandul, se passava les hores mortes eubrutant resmilles de paper.

Perque forços es diro: el gich, al mateix temps que s' sentia més poeta, anava també sentintse més malfat, y ab el pretest de que les muses li picaven y no era cosa de desairaries, fugia el muscle al treball, donant lloc a que la pasta dels

bunyols se fera agra, y que la pobra de sa mare, feta un dimoni per aquells contratemps, li trencara una vara en les costelles.

—¿Y el seu Serapiet?—li preguntava a lo millor una parroquià.

—¡Ay, sinyora Maria! ¿no sab vosté lo que passa?

—Vosté dirá.

—Que mon fill té una malfatia estranya que li lleva les ganes de treballar... Sempre s' esta rascant el cap.

—¿Té sarna?

—Ca, no sinyora.

—¿Puix qué té?

—Que li piquen a tot hora les puses.

III

Als sis mesos d' emborronar paper, Serapio tenia un quadern de versos de tots tamany y metros; n' havia de llarchs y coixos; pero tots notables per la completa falta de sentit comú.

El gich, abans d' estampar el llibre, volgué conèixer la opinió dels principals poetes de Valencia, y visitá a alguns de ells, que endevinant la pedregada de ripios que els amenasava, fugiren del compromís de la manera millor que pogueren.

Solament Llombart, deixantse dur de son caràcter amable y condescendent, se va avindre a donarli el seu pareixer.

El popular poeta l'ixqué 'l manuscrit, y li va dir ab socarroneria fent impossibles pera contindre la risa.

—Els seus versos son magnífichs.

—¿De veres?

—De ma de banyolero!

IV

Pocs dies demprés, Serapio que no comprenia que existira un poeta sense sa indispensable Teresa, s' enamorá hasta les calces d' una vehineta més prima que un alfanyich y molt aficionada a llegir noveles de tots gèneros.

—Esta será la mehua Teresa—se digué.

Pero a la gica no li dien Teresa sino Casimira, y el nom no fon motiu pera que amenguara l' amor que per ella sentia.

Pera manifestarli, li dedicá un sonet, que, escrit en paper de fil, li enviá per mitj de la fadrina.

En ell li dia, entre altres desbarats romàntics, que estava disposat a robarla de sa casa quansevol

nit de lluna y anarsen ab ella a un desert a disfrutar del seu amor llunt del món y dels homens.

No tardá la resposta.

Al endemà la fadrina li digué de part de la sehua sinyoreta, que no li podia fer cas per un motiu que se reservava.

—Per quin?—va preguntarli.

—Vol saberho?—li respongue la criada. —Perque pera ser poeta té vosté masa panja.

V

Aquella resposta fon pera Serapio una revelació.

Ell havia llegit—no recordava ahon—que 'n los bons temps de Zorrilla y Larra els jovers estaven prims com els abaejos y pera tindre ulleres, que els donaba aspecte tétich, solien dejunar y beures algú que atre traquet de vinaigre, y se proposá imitarlos.

—Tot ho donaré per ben empleat—se digué—si conseguix l' amor de Casimira.

Pera estar més en caràcter, se deixá creixer el cabell y les ungles, y a força de dejunar y dormir poch, la panja li des aparegué y s' quedá primcom un fideu.

Sos pares, al vórello en aquell estat, s' alarmaren pensant, no sense fonament, que havia perdut el jui.

—No cap dupte—se dien—el nostre fill s' ha tornat gabiá.

Y a tota presa consultaren el cas ab Hues, un doctor molt popular per els seus dijarajos.

—Don Paco—vosté dirá lo que té 'l meu gich—li va dir la mare.

Hueso l' examiná de cap a peus, li prengué 'l pols, li feu traure la llençua, y demprés ab tota la serietat compatible ab son caràcter jancero, li preguntá:

—Anem a vore, ¿tú per qué fas aixos desbarats?

—Perque diu que sonpropis d' un poeta s' apresurá a respondre lamare.

—¿Y aixó penses tú que s' ser poeta?

—alexí el doctor.

—Sí sinyor.

—Estás en un error: ¡aixó es ser atra cosa!

—Aixó es ser un majaderol

SANMARTIN Y AGUIRRE.

LES BARRAQUES

RECORDANT LES FALLES

De l' horta immensa sobre el verd immens blanques y belles sobre el sel brillant, son les barraques com gavines blanques o com barques de vela sobre el mar.

Al cant del gall desperta la barraca; y dins es fa una suau remor;

s' óbri la porta, ix una dona y canta... y espera que li tornen la cansó.

M. DURÁN Y TORTAJADA

¡Oh, maravillosa nit de l' encantada siutal!
¡Oh, la visió dels carrers per flames enllumenats!
¡Oh, el foc, el magnífic foc cremant

ehoyosamente el ridícul...
¡Terra meua, quant que vals!
Cóm te desiche y te inore,
oh, terra dels valensiáns!

D. MARTINEZ FERRANDO

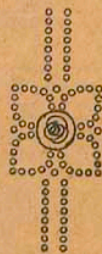
Salles

1922

GUÍA PERA RECORRERLES

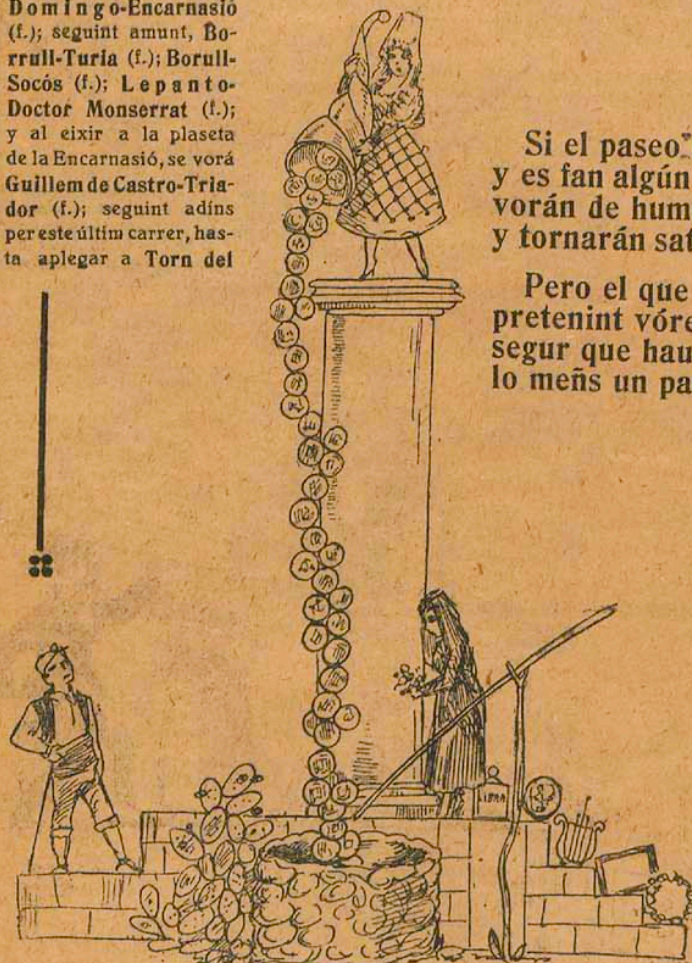
Partint del Mercat, plasa de Collado (falla); per raere de la Llancha al carrer de les Danses (f.); seguint amunt, per les Caldereries, plasa de San Chaume (f.); carrers de Balx-Mesón de Morella (f.); ficantse per el Portal de Valldigna, carrer de Salines (f.); plaseta del Anhel (f.); d' así, per la plasa del Carme, Chordana-Salvaor Chiner (f.); uns pasos més adins, Chordana-Burchasot (f.); seguint amunt, s' encontrará a la esquerra Benefisensia-Ripalda (f.); per el carrer de Sogueros, a la plasa de Mosen Sorell (f.); y als quatre cantóns de Alta-San Tomás (f.); per la plaseta de San Miquel, carrer de Moro Zeit, a Murillo-Palomar (f.); d' allí a Santa Teresa-Pintor Domingo (f.); y en Pintor Domingo-Encarnasió (f.); seguint amunt, Borull-Turia (f.); Borull-Socós (f.); Lepanto-Doctor Monserrat (f.); y al eixir a la plaseta de la Encarnasió, se vorá Guillem de Castro-Triador (f.); seguint adins per este últim carrer, hasta aplegar a Torn del

Hospital-Guillem Sorolla (f.); per els carreróns de San Antoni, plaseta Pertusa y Pellisers, a En Sanz-Gracia (f.); y Grasia-Padilla (f.); per este últim carrer s' eixirá al de San Visent (f.); per la plasa de San Agustí, al carrer de Espartero (f.); per fora, fora, Pelayo-Bonavista (f.); per el carrer que hiá entre la plasa de Bous y la estasió del Norte, s' eixirá a la Gran Vía; tirant a la dreta, Unión Ferroviaria-Corset (f.); per la plaseta del Contrast, carrer de Rusafa, a Colón-Eixátiva (f.); Ribera (f.); per el carrer de Santa Clara, Mosen Femares-Pascual y Genís (f.); d' así, a buscar el carrer que enfrota Poeta Querol (f.); per els carrers de Miñana y de les Barques, a Císcar (f.); d' allí, per el Góberh sivil, a Trinitaris (f.); al final d' este carrer, San Salvaor (f.); per la plasa de la Almoína, palasio Arsobispal, al carrer de les Avellanes (f.); y desde así, per el carrer de Cabillers, al de la Correchería (f.), que 's la última del recorrido. Y sanseacabó.

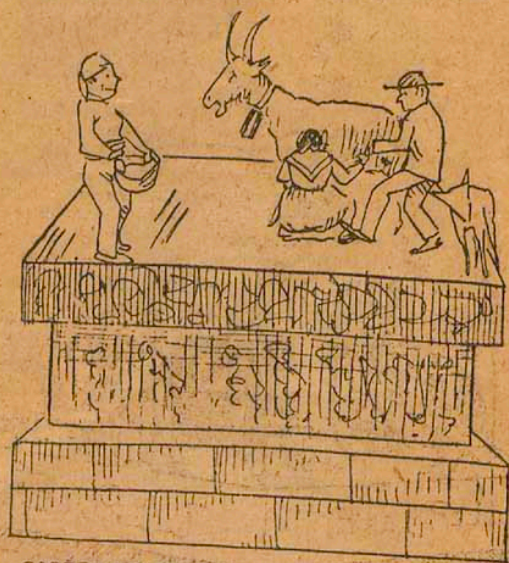

Si el paseo el fan en coche
y es fan alguns buñoles,
vorán de humor un derroche
y tornarán satisfets.

Pero el que a peu vullga anar
pretenint vóreles totes,
segur que haurá de trencar
lo meñs un parell de botes.

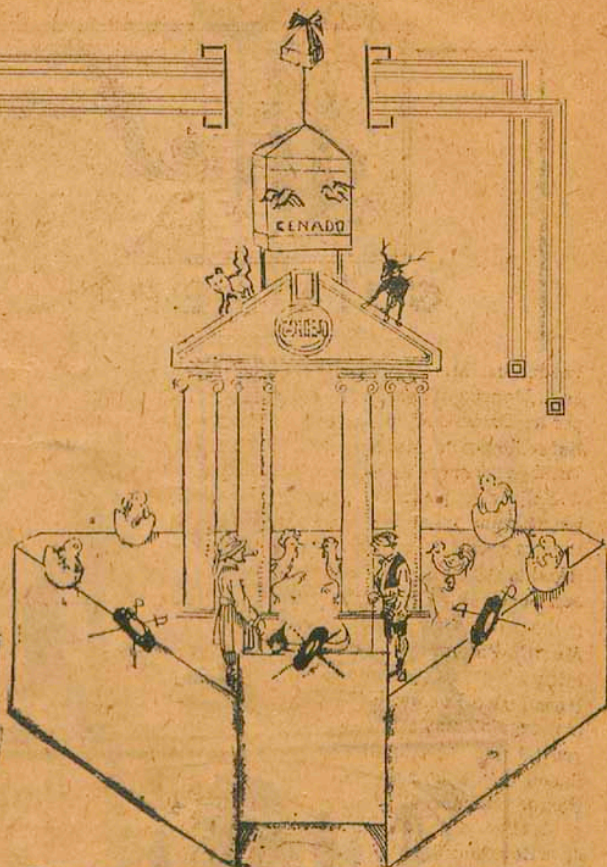
TRIADOR Y GUILLEM DE CASTRO. — La matrona sosté el cuerno de la abundancia d' ahon ix un gran chorro de pesetes que cauen en un pou rodeat de chumbers. Una dóna endolá, plora, y mentres les pesetes se perden en eixe pou sego, per una escalinata van puchant la lliura, el franc, la lira, el marc y la corona

CARRER DE SALINES. — «Les cañes se tornen llanses» es el títol de esta falla, y suponem que se referís al asunt del fem. Li neguen al femater la entrá en Valensia, pero entra la seua dóna en les cabres, y se la venga cobrantmos la llet a pes d' or

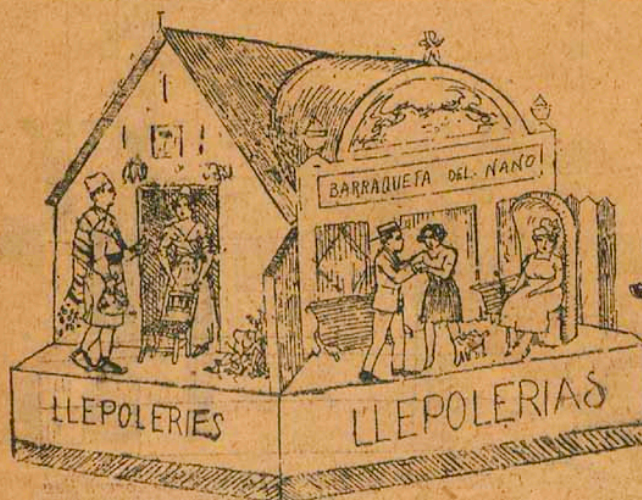

PLASA DE COLLADO.—Algunes esenes de la revista "Arrós en fesols y naps". No hiá més variant, que así els falleros han posat, a conté de botifarres, a uns consehals que donarán molta sustansia al perol, per lo molt impregnats que están.

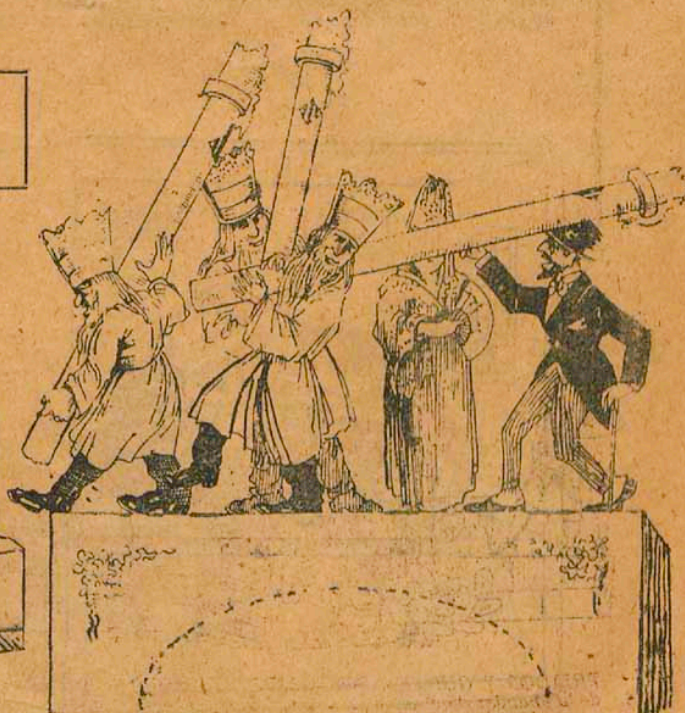

RIPALDA Y BENEFICENCIA. Sobre la fachá del Congrejo, se pasecha una sierva y un gat que se veu que maula. Dalt hiá un colomer en dos cándidas palomas, que se veu que han cenado. Dalt de tot, un gorro d' eixos que se fan els chiquets pera chuar a militars, y baix, un churro y un inglés que disputen, uns galls que riñen, atributs del toreo y hous pollats...

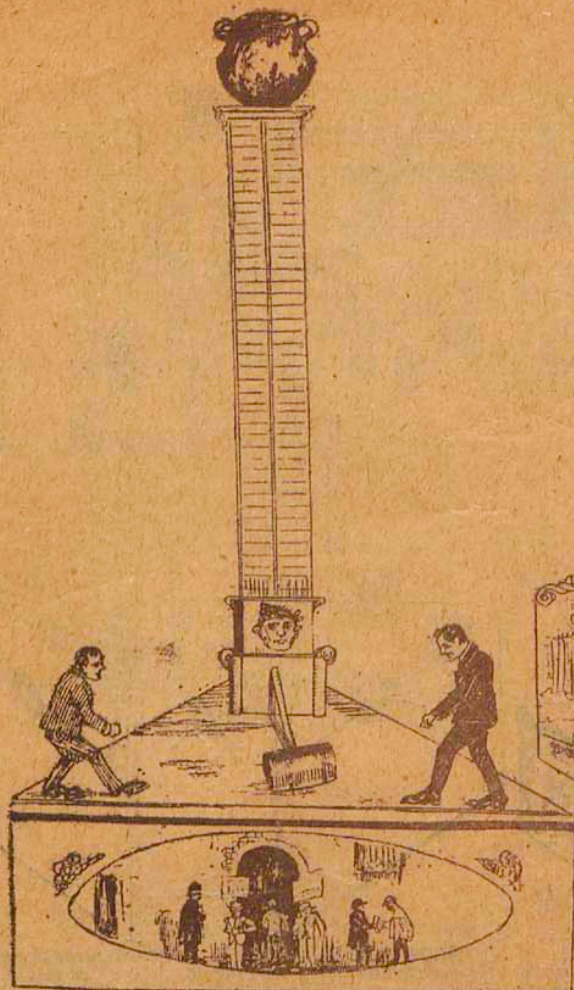
Apunts trets dels bosetos autèntics,
per els artistes MURO y VERCHILI.

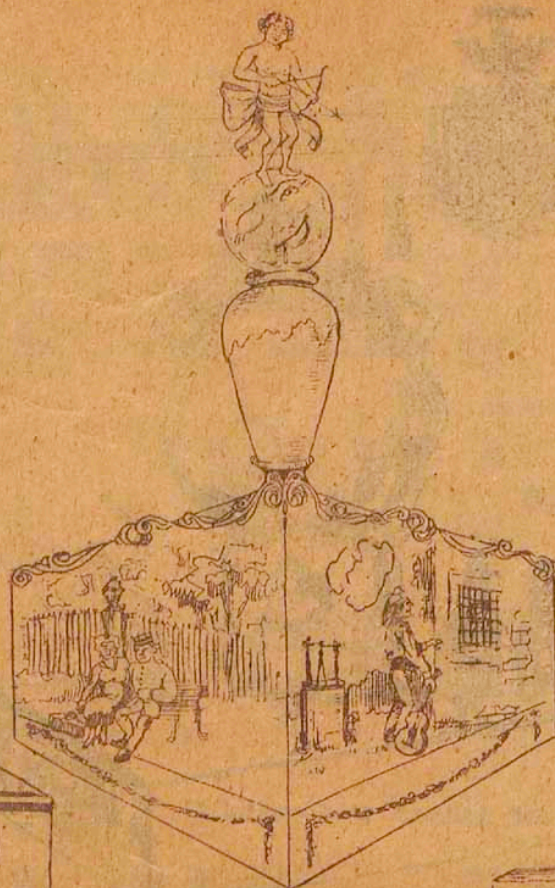
SAN VISENT.—Tres esenes que representen atres tantes costums valensianes: La mocaorà, que 'l dia de San Donís li fa el novio a la novia; la invitasió del novio en les barraquetes del Grau, y els buñols de San Chusep.

TRINITARIS.—Un matrimoni ix a vore la prosesó y se tropesa en los sirialots que van bufats com un sep, y el marit, per voler fer un chiste, per la chistera.

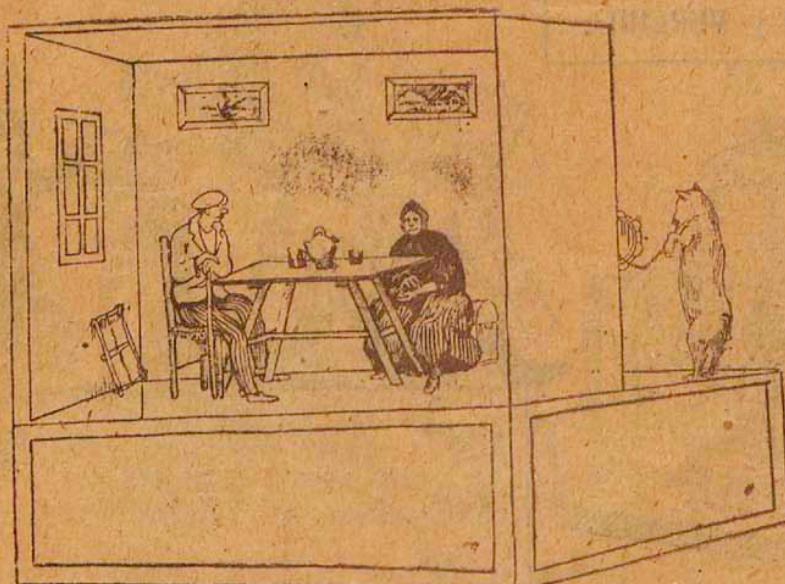
SAN TOMAS Y ALTA.—Un perol que significa el poder; pera aplegar a ell hià que arrimarli masacs al cap de Juan Español. Un liberal y un conservador se disputen la masa. Baix, pintat en el bastidor, se veu a la porta de un coleche electoral un electorero que li dona billets y candidatures a un famolenc.

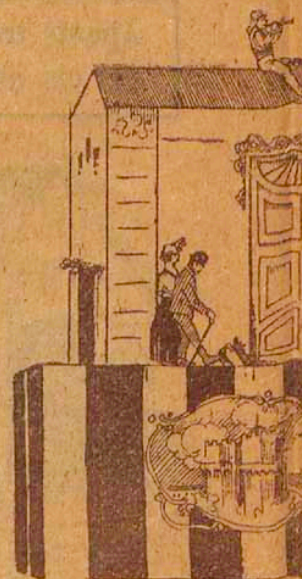
AVELLANES Y MILACRE.—Se titula la falla "Cada ovella en sa parella". Una charreta de mel y damunt una lluna, pareix que vulga dir: "Lluna de mel", y ho confirma la presència de un Cupido que empuña "el dardo amoroso". En els laterals, parelles de novios.

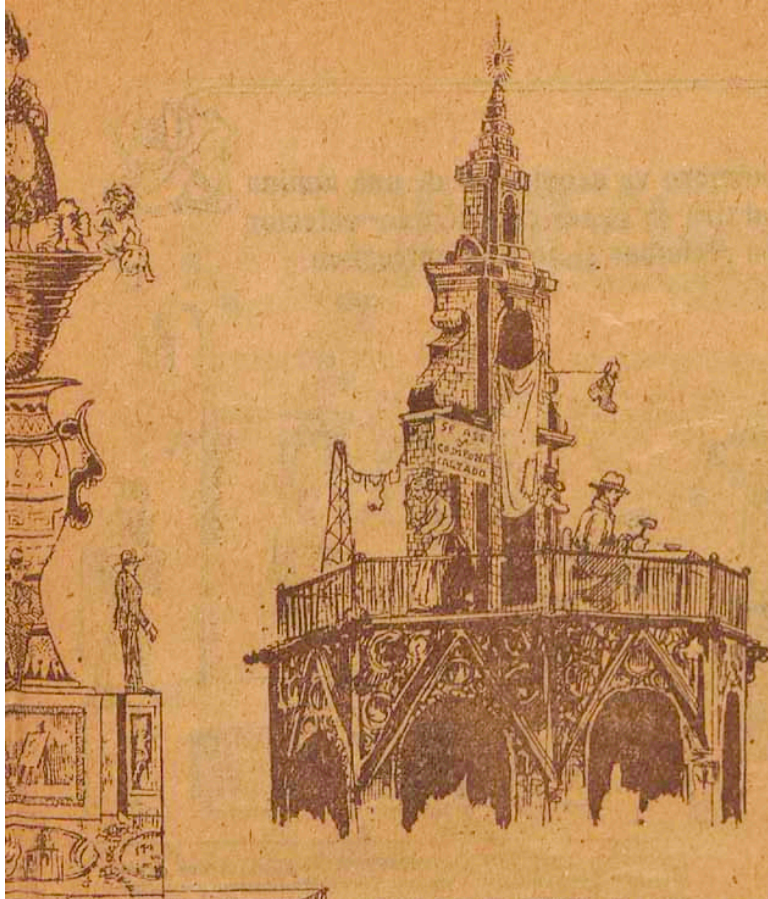
MOSEN SORELL.—"Gloria de barro saguntino, una lluna el cuerno de la abundancia y Benlliure y Serrano. Protesten locar en les falles

CORSET, UNIÓN FERROVIARIA.—Per una part se veu un pobre matrimoni en una casa chicoteta, roïn y cara. Per l' altra, una cuadrilla de húngaros, que com viu baix lo riu, no paga alquiler, ni contribució, ni impost de inquilinatos.

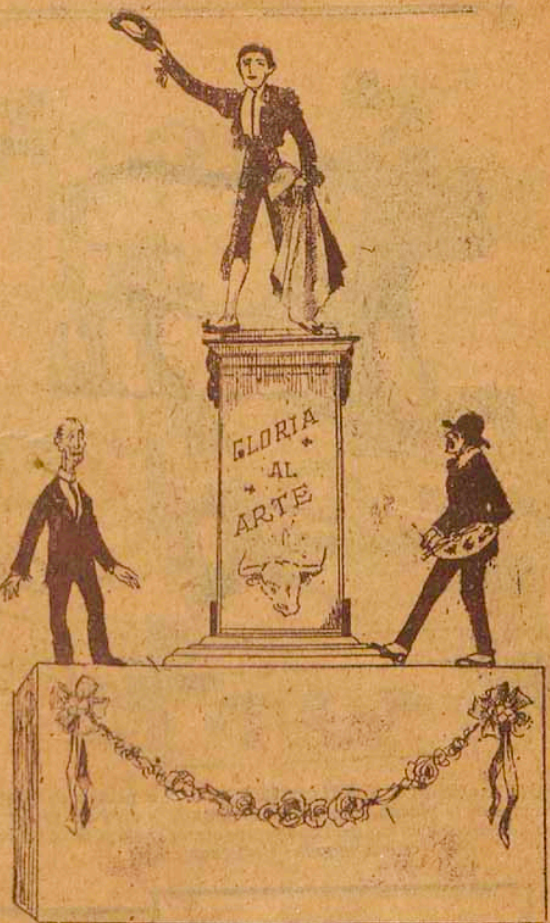

PASCUAL Y GENIS, MOSEN FEMARE. català (no es alusió al consechal d' este apellid seunts tenen el gust de tropesar en els puals y c aromatisen la siutat de les flors en les hores de molt be podria ser la del Alcalde, hià un llanra si alguna tocateta

BORRULL Y SOCÓS.—La escasez de viendes, ha obligat a este pobre remendó, a pucharsen al Micalet y allí dalt "establirse", hasta que pase la mala situació. Per això quant ou dir que les cases están cares, contesta: "La meua està per els núbols".

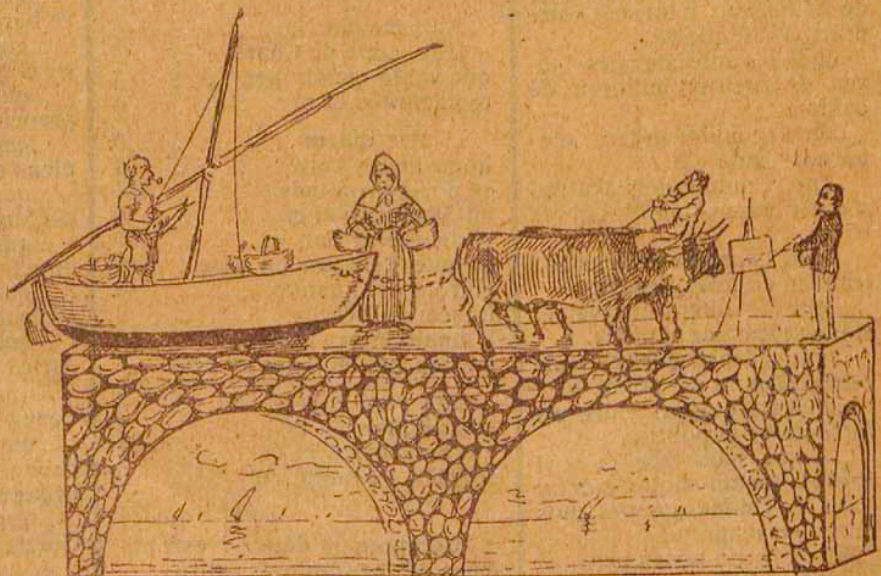
oria a Valencia" se titula. Un charró gradadora que representa a Valencia, y les figures de Blasco, Sorolla, stem de la manosechà costum de colles als homens ilustres.

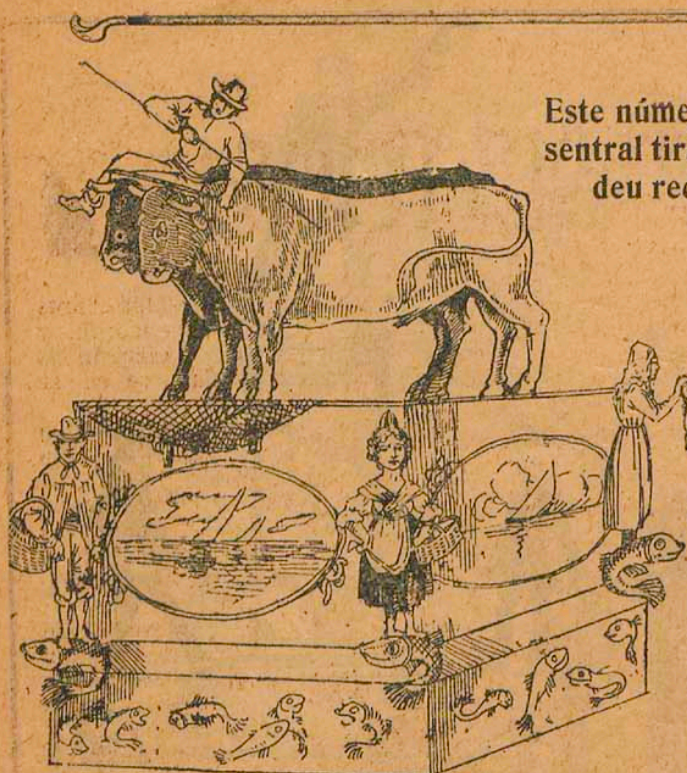
GUILLERMO DE CASTRO Y GUILLERMO SOROLLA.—El inevitable argument de tots els anys. Un torero que triunfa, mentres el art y la enseñanza se moren de fam. ¿Cuánt cambiarán de disco? La falla deu ser alegre, epigramática.

RRS.—Un señor, en totes les trases de (llatí), se divertix mirant com els trans y otros recipientes que, plens de fem, del mati. En lo alt d' una casa, que major tocant en la donsaina no sabem ra l' antigor.

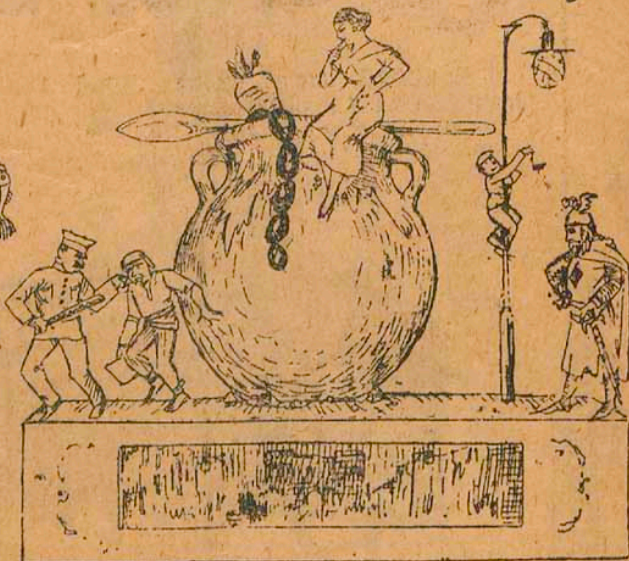

CARRER DE PISARRO.—"La peixca del bon". Un artista que plasma en el llens l' incomparable panorama de nostra mar llatina. ¡Qué poético! El autor es el sabater del carrer, un gachó que lo mateix mata un beserro y de la pell se fa unes polaines, com pinta una posta de sol.

POETA QUEROL Y BALLESTEROS. — La peixca del bou. Esenes de la placha y tipos del Cabañal. El artista se veu que no ha tengut més intensió que reproduir un quadret de costums, sinse enigma de ninguna clase.

Este número va acompanyat de una lámina sentral tirá en paper couché que el lector deu reclamar si no li la entreguen.

ENCARNASIO Y PINTOR DOMINGO. — Unes esenes de la revista "Arrós en fesols y naps". El rey don Chaume vol entrar en Valensia novament, pero com tenim tan bona llum, un chiquet l' allumena en un cresol.

Coses que mos agrauen

...que permaneixquen tancaes les timbes.
 ...que 'l lector quede satisfet de *El Fallero* y torne a comprarlo l' añ que ve.
 ...que les subsistensies baixen de preu y milloren de calitat.
 ...que se muiguen tres acaparaors cada día.
 ...que 'l públic dels teatros s'acostume a chiular les obres roins.
 ...que 'ls artistes valensiáns triunfen en totes bandes.
 ...que la lliteratura valensiana se impose al poble.
 ...que desapareguen els mals administraors del poble.
 ...que no puguén viure els farsants de la política.
 ...y que mos ixca la sort grossa, tingam molta salut y totes les chiques guapes mos miren en simpatía.
 Si vostés no posen pero, tot asó es lo que 'ls agrá al chics que fan *El Fallero*.

NUMÉRIQUES

Anit me menché un por.	2
me 'l serviren dos lu.	00
y perque 'm fiu el llan.	2
cridaren als poli.	00
Ahir me dia Nar.	6
—Una copa de Char.	3
que val lo menos per.	3
te pagaré si és pre.	6
L' atre día un poli.	0
home lleig y cara.	0
se portá prou inde.	100
en Visantico el ga.	0
el del carrer San Vi.	100
Perque 'l chic en un desc.	8
enfrent del número.	8
li tacara el trache.	9
l' amaitiná per l' a.	9
y el feu més moll que un besc.	8
Una vegá el gran Gal.	2
aná al poble de Pe.	3
y a Salvaorico el cal.	2
convidá a beure Char.	3
Total.	274
Compren un désim d' este número y segur que els eixirá.	
Vi. 100 Po. 11 y Ca. 0	

Coses que mos desagraen

...que se vechen els carrers de Valensia plens de fem.
 ...que les compañies de llum se burlen dels abonats.
 ...que 'ls tenderos mos roben en el pes.
 ...que 'l Achuntament no se preocupe de la salut pública.
 ...que 'ls carrers estiguen plens de clots y baches.
 ...que no s' acabe la fachá del Munisipi.
 ...que no se construixca el directe a Madrit.
 ...que no s' acabe el Mercat sentral.
 ...que continúe la guerra de Africa.
 ...que Adolfo Beltran se done pisto de conquistaor.
 ...que Juanito Sanahuja despache a les coristes que se neguen a eixir noetes a esena.
 ...que Peris Celda y Juan García plagien.
 Si vostés no posen pero, asó es lo que desagra als chics que fan *El Fallero*.

ELS REGALS ALS PEPES

EL FALLERO, que es molt esplendit, ha desidit obsequiar als Pepes en els següents regals:

A Pepe Epila.—Un gos casaor que sapia chiular el pasodoble del Gallo, una escopeta de foc sentral y una tonellà de munició.

A Pepe Serred.—Un sermó del P. Conejos.

A Pepe Thous.—Un llibre de d'El Puñao de rosas pera que ensaye alló de: ¡Eze, eze, eze e mi hermanito!

A Montesinos Checa.—La Subsecretaria del trabajo para que no trabaje.

A Pepito Fernández "Caireles".—Una agencia de cupletistes y la espasa de la diosa Temis, para que la meta por las mismas agujas.

A José María de La Torre.—Un sistro y una resma de paper estrasilla.

A Pepito Blasco.—Un acta de diputat provincial y un gramófono.

A Pepin Pascual.—Un pase pera el teatro Regües.

A Pepe Navarro.—Una colecció d'El Quijote con la lista del Loto, pera que enriqueixa el seu archiu.

A Pepe Luis Estellés.—Un disfrás de pirot y les obres completes de García Sanchiz.

A Pepe Cano Molina.—Un ataüt, una corona fúnebre y un cadáver descuartisat. ¡A vore si se riu encara que no siga més que una volta!

A Pepe Cuñat Laguarda.—Un pelut de caixeta.

A Pepe Cebriá Lluna.—Un atre borreguet.

A Pepe Feo Cremades.—Un tonto que satisfaga per ell els arbitris municipals.

A Pepe M.ª Albors Brocal.—Un sí y un no pa discurssechar en les sessions del Achuntament.

A Pepe Alapont Ibáñez.—Un borreguet de cria.

A Pepe Rosat Cantó.—Uns cuants chiquets de la Misericordia y un banquete que li oferiran els mestres d'escola pera que se riga d'ells.

A Pepe Ballester Gosalvo.—Una colecció de planches de tota clase y categories.

A J. M.ª Lopez «Masca-rilla».—Un pase pera tots els teatros, en el fi de que 'l pobret pugue vore funcions.

A Pepita Quevedo.—Una obra valensiana ahon puga fer de dama chove (sempre sogres no ha de ser).

A la Josefina Chaffer.—Un contracte pera la próxima temporá de Rusafa.

A Pepito Ortega.—Una empresa taurina que li encomane el cartelache.

A Pepe Alba.—Un quilo de pasiencies pera que olvide les penes de la vida.

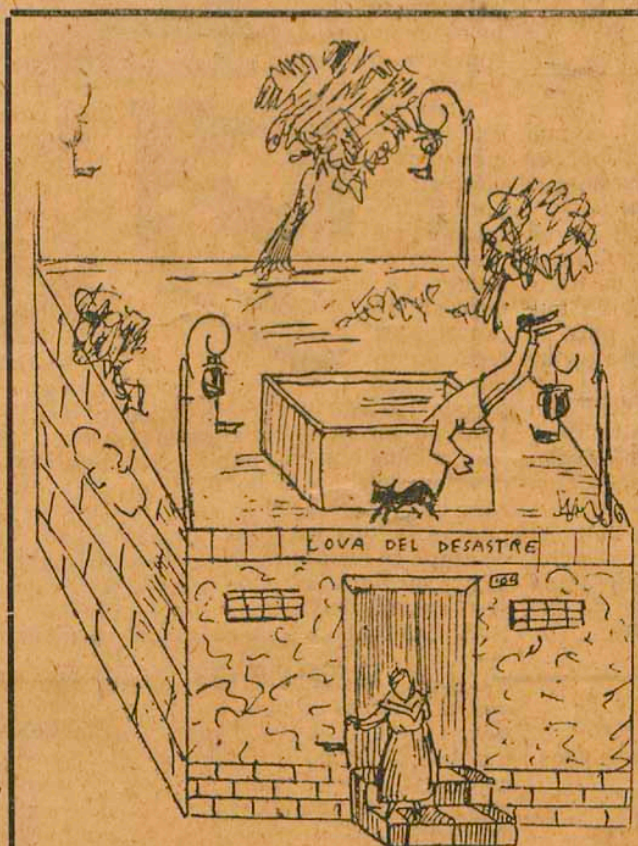
A Pepe Canet.—Una fotografia de la plaza de Bous de Valencia y molts recuerdos de Duart.

A Pepito Iturbi.—Uns pantalonets curts y una niñera pera que el paseche per el Parterre.

A Pepe Angeles.—Una contrata pera la Escala de Milán.

A Pepe Serrano.—Un llibre pera que li pose música, quant acaba La Venta de los gatos, que la té desde després ahir.

A Pepe Estellés.—Un quilomètric pera que viache gratis, una faixa ventral y unes cuantes contrates pera «Gallito de Zafra». Y com no es cosa de que se gastem tots els ahorros en obsequiar als innumerables Pepes, Pepets y Pepetes que hia en Valencia. Hasta l' any que ve.

UNA FALLA EN BENIMAMET

Se titula «Cova del desastre». El asunt no l'ham pogut averiguar. Ham acudit a nostre amic Angel Novejarque pera vore lo que 's, y... «ni pruna»

A Pepe Hueso.—Un aparato eléctrico ¡pa que 'l maneje Rita!

A Pepe Calvo Sotelo.—¡La gratitud de Risueño y compañeros mártires!

A Pepe March Salvador.—Una tauleta y tots els atifells necessaris y propis d'un sabater de remendó.

¿Es el formache de hola el que está fet de moltes clases de llet? Pues a mi me pasa algo paregut. Yo soc un *ninot de falla* fet de desperdisis de moltes coses.

El cap es una caraseta de carnistoltes apegá a un perol de Manises, y cubert este per una peluca de casa Lita. El sombrero perteneixqué a un cobraor de contribucions molt amic d'El Parnat, que morí del garroti-lló.

Del coll no fasen cas; es una tira de cartó blanc, apresonat per un tros de cortina escosesa, que fa les vegaes de corbata.

El trache fon comprat en un baratillo, ahon estaba molt amagaet porque prosedía de un robo. No més tin por que'l día que me planten en la falla, pase el seu amo, m' el vecha posat, y me despulla.

¡Les botes! ¡Ah, les botes! Tan brillants que vostés les veuen, y no fa ni quince dies, les calsaba un cadáver tan buen moso com yo. Les portaba posaes un mort molt vivo, y una nit de lluna, el tesorero de la falla, que es vichilant del sementeri, li les afaná mentres cantaba el vals de las olas pera ferse el desentés.

HISTORIA DE UN NINOT DE FALLA

CONTÁ PER ELL MATEIX

Lo que més pena me dona es el crepé que m' han posat baix del nas pera simular el bigot. Pareixc El Pardalero.

Y dit asó, parlem del meu interior, del meu fondo...

Yo no tinc cor; me pasa lo que a molts politics. No tinc servell, com la machoria dels consechals; en cambi me semble als señors del fajín, en que tinc molt d'estomago. ¡Si verén la palla que me han ficat dins la pancha! En la palla que tinc dins, podrien molt bé berenar tots els burros de taronchero que se pasechen per Valencia.

Pero no es asó lo més pudent que a mi me pasa. Lo que a mi me posa demal humor es, que si me cau algo en terra no ho puc plegar

perque'l artista que m' ha donat vida pa que no doble el espinás com alguns homens públics que desichen aplegar, m' ha ficat un rabo de granera desde el cap a la pancha, y dos cabiróns forrats de draps en les cames. De manera que me falta el choc, com a serts casinos de Valencia...

¿S' han fijat en les meues ma-

netes? Pues ni sixquera puc liar sigarro. Encara que pa lo escás y roín que está el tabaco,

preferixc no fumar. Son dos guants de polisero plens de serraura de carrasca y pintats en siena natural. Aixó que pareixen prunions, son els culcosits que li fea la parenta, y les sortijes son anelles de cortina.

El artista que m' ha construít, diu que represente a un acaparaor ¡Proteste! Preferixc que me comparen al Tempranillo.

Yo podré ser tot lo *ninot* que vostés vullguen, pero no comer-sie en la fam del poble, ni fas males accions... Sin embargo estic condenat per els falleros a pereixer en les flames, a morir cremat, com debien morir la taifa de granujes, mamandungos y vividors que deshonen a España.

¡Ay! Me pareix que m' he posat serio... Vostés disimulen

Sols els pregue una cosa: cuant vechen que les flames devoraoren se aproximen a la meua persona y la llengua de foc m' enrosque

en son devastaor chisporro teig, eleven al Seluuafallera orasió, pera salvar la ánima de es'e desdichat

Ninot de falla.

LA REPLEGA

—¡Toc, toc!

—¿Quién es?

—Som nosatros, la comisió de la falla, que venim a fer replega. ¿De a cuánt l' apuntem?

—¡De nadal!

Esa es fiesta de mal gusto, costumbre muy ordinaria que a una persona aligante como yo, no li hase gracia... —¡Mos ha boixat!

—¡Pero dona...

si es la festa valensiana ahon el art y l' alegría fan un derrochel!...

—Si, vaya,

déquenme ustedes tranquila, eso pa la quente baja plebeya como ostedes, poro pa una elustre dama me se crió en güens pañales, de familia aristrocática

que 'n su árbol quenealógico tiene Condes, Duques, Papas, y nobles de lo más ransio, no debe ficarse en fallas.

—¿Poro vosté no es la viuda del carabinero?

—¡Infamia!

mi asposo era un finiente de artillería montada, muy hisarro...

—¡Ah, ya caic;

ostet es doña Serapia

que cus pa la Bolseria

—¡Noes verdad! cosopa! Aguila y boreto calsonsillos de soldao.

—¡Qué aligansia!

Ara comprenim nosatros

el per qué doña Serapia

no pot mesclarse en la plebe

—¡Corre en ses venes sanc blaba!

—Lo que corre es... sanc en seba.

—¡Y pebrera!...

—¡Vaya, vaya!

son ostedes moy groseros

—Y vosté una agüela ransia,

cursi, cohenta y ridícula,

que sent com es valensiana,

vol parlar con castellano

y solta ca aspardeñada

capás de ruborisar

al ninot de l' Aduana.

—¡Andesientes!

—¡Cursilona!

No siga vosté tan aca,

y cuant els bons valensiáns

li demanen pa la falla,

si no té dinés, no en done,

pero tinga més criansa

y respete les costums

d' esta terra valensiana,

empori de la bellesa,

cuna del Art y la gracia.

—¡Sinvergüensas!

—Hala, adiós.

Paseu be, doña Serapia.

UN VALENSIÀ APLEGA AL SEL...

...y a pesar de ser molt ben resibit,

el che no paraba de pensar en la seua Valencia.

S' anrecordaba dels chocs de Pascua.

Dels milacres de San Visent.

La Degolla del Corpus.

Les Roques.

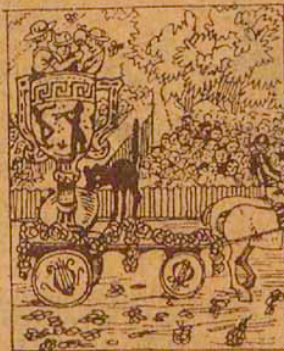
Els sirialots.

Les verbenes de San Chuan.

Les cabalgates de la fira.

La Batalla de Flors.

La caragolà en la placha.

La paella en El vedat.

La moçorà de San Donis.

¡Y les fallas!!!

En un nostàlchic arranc se escapà,

y quant aplegà así, digué:
¡Qué més dicha que ser Va-
lensià y viure en Valencia

CARACTER

DESDE les èpoques prehistòriques, que, com si diguerem *desde el no te tires Reverte, hasta nuestros días*, que la Humanitat no fa més que preocupar-se de agusar l'inchentit pera encontrar la forma de traure aguilletes lo més dolsament possible.

Se organisen cuestacions, se inventen obres de benefisència, se creen «peñes» més o menos caritatives y altres entitats anàlogues que abans de que una aguilleta caiga en terra l'han agafat ells al vol.

Pero ninguna com la comisió fallera pera aixó de la *replegá dels menuts*.

La comisió, composta del tío Chimo el *fuster*, Colauet el *mañá* y Quico el *cafetinero*, que lo mateig actúen de Demóstenes y Siserón en les chuntes, com se visten de *Don Juan Tenorio* en la societat

Els Tranquils, pera fer una funsió a benefisi de la falla, es la única pera traure dinés al Respectable.

No dic res quant rifen pollastres, que, cuasi sempre, solen caure a un *miembro de la comisión*, el qual, en proba de olímpic desprendiment, el posa a la disposició dels companys que acorden mençar-se'ls en *El Vedad* baix la sombra protectora de un pi.

Aguardat, pues, quant se veuen atacats de parlamentarisme agut, que sol ser sempre que seleccionen chunta.

—Demane la paraula previa—diu el tolliner, quant la chunta se desenrolla en forma borrascosa.

Revista que publica cada número un obra teatral completa. Preu 20 sentims. La empresa regala a final d' any la encuadernació.

FALLERO

—Té la previa el vocal señor Caspa—contesta el President.

—A mi no me diuen Caspa. Tinc el meu nom.

—Es veritat—contesta el cafetiner—En lo carrer tots li diuen Roña.

—Y Tiña—retruca un atre.

—¡Proteste! He demanat la previa pera imposar orde, y estic veent que 'ls companys de chunta son uns morrals y uns furtaman-tes.

—Retire l'adjetivo—diu el pre-

sident indignat.

—¡No señor!—afechis el Vise—. ¡Que conste en acta!

—No hu retire, si avansvostés no se menchen la Caspa, la Roña y la Tiña.

—Ya se la menchem quant comprem chénero de la seua pará.

Y conduint el debat per estos derroteros, ¿creuen vostés que se devoren uns a altres?

¡No señor! Acorden donarse les mans, y al día sigüient ixen chunts a fer la *arreplegá*, y chunts s'en van de paella, y chunts se divertixen lo més *honestament* posible. Conforme s'aproxima el període fallero, augmenten les discussions per si el boseto A es millor que 'l buñol B. Si la música deu ser de tal poble y no de tal atre, si el donsainer, si els bescuits, etsétera.

Se crema la falla y se cremen els falleros, que acaben tots reñits; pero als huit dies, la *replegá*, que té una virtud extraordinaria, els unix en fallero abrás y se reanuda el parlamentarisme... y les paelles.

VISENT M. CARCELLER

Chispetes

La sombra del emparat posa nimbos en ta cara. ¡Ay, si la sombra borrara els besos que t' he donat!...

Yo sé que 'n el vehinat viu una que ven casoles; tots li diuen Soledad... pero ella may está asoles.

GONZALO CANTÓ

Désima

Hián: costums que no 's fan aixina pasen mil anys, [velles y segons propis y estrañs les falles es una d' elles.

Mudarem tots les orelles; no tindrem pa verumballes; mos faltarán les agalles y morirem a pesars; pero en el déneu de mars may mos faltarán les falles.

VENTURA VIDAL

Buñolets

Disfratat de llaurador vingué Lenine a València i poc després va plantar una falla allà en sa terra.

Ant una bunyolería un poeta se pará i digué al qué fea bunyols: Hola, bon dia, company!

BUIL

Lotería de la Subasta

NUMERO 11

Pepas y Pepes: si queréis completar vuestra felicidad pasarse por esta Administración, en donde podréis adquirir el GORDO DE TRES MILLONES de pesetas, para el sorteo extraordinario del próximo mes de Mayo.

¡La Administración más afortunada de Valencia!

Se remiten pedidos a provincias y extranjero.

VALENSIANS

El que ven más barato es ANTONIO GARCIA en el SEU BARATO

Entresuelo - Carrer de la Llanterna, núm. 21 - Entresuelo

COMPAREN ELS PREUS Y SE CONVENSERÁN

Cortes de traches de llana, pera home.	12	Ptes.
Cortes de pantaló de llana, pera home.	5	»
Camises de percal, cusides, pera home.	4	»
Calsetins mol forts de color y negres, pera home.	0'50	»
Calsonillos cusits, blancs y color, pera home.	2'50	»
Calses de fil reformaes transparents, pera señora.	1'25	»
Cortes de pantaló inrompibles, pera home.	2'50	»
Cortes de bata o trache, pera señora.	3'50	»
Calses de sedalina negres, mol bones, pera señora.	1'50	»
Camisetas de fil superiors, pera home.	1'25	»
Camises cusides y bordaes, pera señora.	2	»
Cubre corsets bordats y fets, pera señora.	2	»
Faixes negres y en color, pera home.	2	»
Llansóls cusits, tota una pesa.	4'50	»
Llansóls flor de cotó, tota una pesa.	3'50	»
Mallorques y vichís, pera babeas de colechals.	1	»
Daps de muleto, pera llavar els pisos.	0'30	»
Cortes de matalaps.	10	»
Delantals de fil, pera la cuina.	1'50	»
Calses de seda torsals transparents, reforsaes.	2'50	»

CARRER DE LA LLANTERNA, N.º 21, ENTR.º

HIJOS DE C. CAZADOR

Tejidos al por mayor

y menor

Martínez Cubells, 6 (frente al escenario del Teatro Lírico)

Gran surtido en Pañería para caballero y lanería para señora
 .. Importantes partidas de géneros de algodón ..
 Especialidad en géneros blancos, mesalinas inglesas, percales y
 otros artículos .. Verdaderos precios de almacén

Gran Hospedería Restaurant Oriental

SERVICIO DE COMEDOR A LA CARTA

Espaciosas y ventiladas habitaciones con balcones a las calles de Pascual y Genís y Sagasta, desde dos pesetas en adelante

Telegramas: ORIENTAL - VALENCIA - Teléfono 560

Casa Balanzá

RESOPONES

- Embutidos selectos -

Bebidas de todas clases

Por la variedad, el aseo y la buena calidad de los géneros se puede visitar esta casa.

Amentillado fino "Granero"

CREMA --- CACAO

Pico del Puerto de Sta. María

Visitat Casa Balanzá

Plaza de Castelar - Esquina a la calle de Ribera

BENITO MERINO

CONFECCIONES

en blanco y color

Exportación a provincias

Almacenes y despacho:

Linterna, 10

El millor y més sólit

Verdaders preus de fàbrica

Més barat y més bo que ningú

CALZADO
EL MEJOR EL MEJOR
LAURIA, 3 - VALENCIA

Visiteu els apartadors

de esta casa

Vías urinarias - Impurezas de la sangre - Debilidad nerviosa

Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades, gracias a maravillosos descubrimientos de los

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ

Vías urinarias.—Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, motritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los Cachets del Doctor Soivré. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicaciones de sondas y bujías, etc., tan peligroso siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. Venta, 5 pesetas caja.

Impurezas de la sangre.—Sífilis (avariosis), eczemas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas, acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios e infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las píldoras depurativas del Doctor Soivré, que son la medicación depurativa ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. Venta, 5 pesetas frasco.

Debilidad nerviosa.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorreas (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la neurastenia o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las Grajeas potenciales del Doctor Soivré.—Más que un medicamento son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso. Indicadas especialmente a los agotados en la juventud, por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. Venta, 5 pesetas frasco.—Depósitos: Doctor Andreu, Rambla de Cataluña, 60, Barcelona.—Venta en Valencia: Farmacia Gamir, San Fernando, 34; Droguería de San Antonio, de Blas Cuesta, Mercado, 71. y principales farmacias de España, Portugal y América.

Alpargatas Nacional

Con suela de goma
De gran duración y comodidad

DEPOSITO GENERAL
**Cirilo Amorós, 23
VALENCIA**

J. PRAT

Fábrica de lunas
cristales biselados

ESPECIALIDAD
en vidrieras artísticas

**Colón, 7 y 9
VALENCIA**

Teléfono núm. 16

IVORRA Y PAYÁ

ALCOY

**CON PATENTE DE INVENCION PARA
PEGAR BIEN EL CIGARRO SIN LUZ**

■ Pruebe usted el
papel PAY PAY;
si le gusta, reco-
miéndelo a sus
amigos.

■ Si no es de su
gusto, agradece-
remos nos escri-
ba diciendo por
qué.